

DÉLMAGYARORSZÁG

SZABÓD, Szerkesztőség: Somogyi ucca 22., I. em., Telefon: 25-33. - Kiadóhivatal: Kölcseyúti uccán és jegyiroda: Aradi ucca 6. Telefon: 15-06. - Nyomda: Löw Lipót ucca 19. Telefon: 15-06. Távirati kód: 22. Levélcím: Délmagyarország Szabód

Péntek, 1934 okt. 19.

Ara 12 fillér

X. évfolyam, 236. sz.

ELŐFIZETÉS: Havonta helyben 3.20 Ft-ért, külföldön 3.60 Ft-ért, Budapesti 3.40 pengő. - Egyes szám ára hétköznap 12, vasár- és ünnepnap 20 fill. Hirdetések felvétele tartja szerint. Megjelentik hétévi kivételével naponta reggel

Kövezik a Mars-teret

A legkomolyabban állítjuk és bizonyítjuk, csakugyan kövezik, helyesebben téglázzák és keramizozzák a Mars-teret. A tér északi oldalán végesvégig ki vannak cövekelve, sőt kockakövekkel már be is vannak szegélyezve a sokat emlegetett perronok, megtörtént a közöttük elhúzódó kocsiallások planirozása és megalapozták már a teret nyugat-keleti irányban átszelő utat. A gőzhenger iromba tömege töfögve préseli le a tér egyenetlenségeit, szoros munkáskezek keverik a habarcsot, rakják a téglát és homokot, melyet a keramitkockák felső rétege fog borítani. Néha hideg szél végig a téren és a munkások az olmosan szürke felhők aggódó kémlése közben óhajtván mondogatják, hogyha már ilyen későn kezdődött a munka, bár csak minél később jönne az első fagy és minél többet tudnának a nagy munkából elvégezni még ebben az esztendőben.

A téren dolgozó munkásoknak ezzel az óhajlásával mi is egyetértünk. Ők a kereseti alkalmat látják veszélyeztetve, mi attól félünk, hogy a munka, amelynek kellő előrelátás mellett már ebben az esztendőben be lehetett volna fejeződni, erősen át fog tolni a jövő esztendőre. Pedig minden érdek amellett szólana, — s ebben azt hisszük, egyetért velünk a város egész közönsége, — hogy végre rendeződjék a Mars-tér ügye s a város jövőndő nagy piacterét egyelőre legalább fele részében át lehessen adni a rendeltetésének.

Most már megvallhatjuk, nehéz volt eljutni ideig is. A szakbizottságnak, kisgyűlésnek és közgyűlésnek, sőt még a vállalkozóknak is, három megbízhatatlanul pongyola árlejtési hirdetmény akadályversenyét kellett végiglovagolni, hogy eljuthassanak a belügyminiszter jóváhagyásáig és a munkálat kiadásáig. Akármennyire optimisták vagyunk is a közügyek terén szokásos mérlegünk felállításában, nem állíthatjuk, hogy az időben szenvedett veszteséget ellensúlyozta volna a gazdag tapasztalatok szerzése, amelyekből kellett volna jobban megtanultuk, hogy miként nem szabad árlejtéseket megsemmisíteni és meghirdetni. És mikor már ennek a mérlegnek a felállításáig és az odaitelt munkálat miniszteri megerősítéséig eljutottunk, akkor is át kellett élnünk néhány aggasztó napot, mikor a helyettespolgármesterfőjegyzői asszisztencia mellett utólagosan elrendelt helyszíni szemle akarta megkontrollálni a közgyűlés határozatát és veszélyeztette, hogy a kövezés ebben az évben végrehajtható legyen. A közéleti szomorúságnak milyen homéri kacagása tölthetett volna el mindenkit, ha netalántán a polgármesterhelyettesfőjegyző jóakaratosan elrendelt helyszíni szemléje, mint a jogerőre emelkedett és senki által meg nem fellebbezett közgyűlési határozat jogorvoslati forma, segítette volna megbújni erre az esztendőre a közgyűlés nagy többségének akaratát.

Az akadályok gátversenyén azonban túl vagyunk és a munka folyik. Meglepetések azonban még mindig akadnak. Ki hitte volna például, hogy ennek a régóta vitatott, tárgyalt és elhatározott kövezési tervnek a részletes műszaki kidolgozása a legeslegutolsó pillanatig nem volt készen és ugyszólván a kövek lerakásával egyidejűleg állapították

meg, hogy a perronoknak és a kocsiallásoknak bekötése az átlós utba és a felső iparkola előtti utba miként fog megtörténni. A munkások csóválják fejüket, mikor munka közben jönnek a rendelkezések, hogy a vízcsapokat a tér végén és nem a közepén kell elhelyezni, mert magasabb mérnöki tudomány nélkül is úgy vélik, hogy így nehezebb lesz a teret tisztán tartani. A maguk esze szerint úgy okoskodnak, — és azt hisszük, hogy ebben megint nekik van igazuk, — hogy már most kellene elhatározni, hogy milyen fákat fogunk majd a perronok szegélyére ültetni, mert „van fa, aki fölfelé veti a gyökerét és kidurja a perron követ, meg a drága keramitot.”

Tisztelettel ajánljuk egyben a város vezetőségének és a mérnöki hivatalnak, hogy ne hivatalosan, hanem úgy Mátyás király módjára vegyüljenek el a tágas téren, hűvös szélben dolgozó munkások között. Ne vessék meg, amit beszélnek, mert sok jó ötletet hall-

hatnak, amit még a munka mostani stádiumában is felhasználhatnak. Általános például a vélemény a munkások körében, hogy nem lesz jó, ha a kocsiallásokat keramittal, a perronokat pedig közönséges téglával burkolják. Minden esztetikai fejtegetés helyett azt mondják, hogy olyan lesz a tér, mintha valaki bocskort viselne az ünnepelő ruhához. A téglát nem szép és nem is egykönnyen tartható tisztán. Már pedig egy piac kirakodásra szánt részének tisztának kell lenni mindenekelőtt. Egy vékony aszfalt-réteg a közönség számára fenntartott perronokon, alig kerülne valamivel többre, mint a téglaburkolás, feltétlenül szebb volna azonban és jobban megfelelne a piaci igényeknek! Ha már ennyi pénzt beleölünk a Mars-tér burkolásába, végezzünk tökéletes munkát, nehogy egy esztendő múlva a szemünk és higiéniai érzésünk megakadjon rajta. Ez a munkások véleménye. Ajánljuk az illetékesek szíves és jóakaratu figyelmébe.

Az egész világ őszinte részvétele mellett temették el a meggyilkolt Sándor királyt

Belgrád, október 18. Sándor királyt soha sem látott gyászpompával temette el Jugoszlávia. Sötét éjszakában, zuhogó esőben indult utolsó útjára a halott király.

Ejjelel 11 órakor

kezdődött meg a gyászszertartás. A régi kastélyból átvitték a koporsót a főszékesegyházba. Zivkovic tábornok, a főhadsegéd, a testőrség parancsnoka, az udvari miniszter és a gárda főtisztjei vállukon vitték a koporsót a Konakból. A koporsón ott díszelgett az elhalt király kardja és csákója. Amerre a menet elhaladt, rengeteg nép állott némán. 300 ezer idegen érkezett Belgrádba, akiket nem tudtak sehol elhelyezni. Ezek az éjszakát a szabadban töltötték, padokon. A székesegyház előtt várakozott a hadsereg és a tengerészet valamennyi tábornoka és főtisztje. A koporsót itt átvették a tábornokok és a templomban a katalokra helyezték.

Kora hajnalban

már sorakozni kezdett a gyászkisérlet. Az ut jobboldalán állottak fel a helyőrség csapatai, a másik oldalán az iskolásgyermek. Reggel öt órától minden kocsiközlekedést megállították a rendőrség. Festői látványt nyújtott a népviselelben felvonult parasztság. Reggel hat órakor felállott

a katonai gyászmenet,

amely három részből alakult. Elöl haladt a 18-ik gyalogezred zenekarral és zászlóval, utána a lovastestőrség egy szakasza, majd valamennyi gyalogezred egy-egy szakasza. Tizes sorokban következtek az ezredek küldöttségei és a külföldi államok küldöttségei. A menet végén haladtak a szokolok. Reggel 8 órakor

megdőrdültek az ágyuk

a Kalimegdánon, ugyanakkor minden helyőrségi városban megszólaltak az ágyuk. A szertartást Varanov patriárka végezte. Csak a királyi család tagjai, az idegen uralkodók, államfők, követségek tagjai, a legmagasabb katonai és polgári előkelőségek vettek részt a szertartáson, odakünn a katonaság díszlovásokat adott le. Mire a nép egyszerre kiáltotta:

— Dicsőség Sándor királynak; a mártirnak!

A templom felett jugoszláv, cseh, román, francia gépek keringtek. A szertartás végén megindult a katonai menet, Tomics dandártábornok vezetésével. A király két kedves lovát kötőféken vezették a menetben. A király ravatáira több, mint

1500 koszorú

tettek le, köztük 150 ezüstkoszorú. A koporsó előtt haladt a királyi család, majd a külföldi uralkodók, követek következtek, majd a paposság hosszú sora menetelt a koporsó előtt. Az ágyutalpra helyezték a koporsót testőrtisztek huzták nemzetiszínű szalagokon.

A 11 éves II. Péter király

gyalog haladt a menetben, kezénél fogva vezette Mária özvegy királyné. Jön Mária román anyakirálynő, Ileana főhercegnő, az elhunyt nagybátyja, Karagyorgyevics Arzen nagyherceg, Heléna görög hercegnő, Ileana hercegnő, Pál régens, Mária görög hercegnő, György angol királyi herceg, Tatjana orosz nagyhercegnő, Galicin orosz nagyherceg. Őket követi Lebrun francia köztársasági elnök és Károly román király, a spallatói herceg, Cyrill bolgár herceg, Göring porosz miniszterelnök.

Kilenc órától 12 óráig tartott a felvonulás.

Ekkor a pályaudvarra ért a koporsó, ahol a csapatok díszmenetben vonultak el előtte. A vonat Madlenováig vitte a koporsót, onnét kocsin vitték tovább a topolai kastélyba. Legalább

félmillió ember vonult fel,

hogy utolsó Isten hozzádot mondhasson Sándor királynak. A főváros valamennyi templomában megkondult a lélekharang.

Az utolsó állomás

A Belgrádtól 80 kilométerre levő Oplenovára különvonaton szállították Sándor király koporsóját. A kis község uccáin gyászba öltözött tömegek hullámoztak. A község mellett dombor épült a Bazilika, amelynek kriptájában a